

jeg mene, at dette Forslag ikke er tilstrækkeligt forberedt. Det er ikke alene ikke forberedt paa den Maade, at det ikke er tilstrækkeligt udarbejdet, men der er forbigaaet Noget, som ikke burde være forbigaaet. Man har ikke hørt Universitetet; i alle Tilfælde har man ikke hørt det, som det burde være hørt, og det vilde dog være mærkeligt at forandre Universitetsfundatsen, uden at Universitetet blev hørt. Man har dernæst, om jeg saa maa sige, ikke hørt Regjeringen. Det forekommer mig, at et Lovforslag som dette, der skal udrette Noget, maa gaae frem af en saare omhyggelig Overveielse, og en saadan troer jeg kun at Regjeringen er istand til at yde det. Naar Regjeringen forelægger et Forslag, udarbejdet i den Hensigt, da er det Tiden for os at gaae ind derpaa. Hvad vi kunne gjøre, er kun forberedende Skridt, som ikke nu ere istand til at lede til noget endeligt Resultat. Endelig ere Sverrig og Norge — om jeg saa maa sige — ikke hørte, thi det er dog aabenbart, at Gjensidighed maatte være en Betingelse for dette Forslag. Jeg kan nemlig ikke troe, at man vil give en Mand, der havde stunderet ved et af de andre Universiteter, den store Fordeel at faae Stipendier og Borgerbrev her, naar man ikke havde Garanti for, at det Samme nogenlunde blev Tilfældet, for Danske ved norske og svenske Universiteter. Da dette Forslag altsaa indeholder saamange forskjelligartede Ting, og disse Enkeltheder have et stort Omfang og ikke forstaae at begrænde sig, og da det med Hensyn til Enkelthedernes Udarbeidelse ikke forekommer mig tilstrækkeligt forberedt, kan jeg ikke samstemme med det, skjøndt jeg dog ikke troer, at der baade paa Grund af den Stemning, der er hos en Mængde af Folket, og paa Grund af Sagens Beskaffenhed i og for sig, kunde være Noget til Hinder for, at Folkethinget bestemte sig til at nedsette et Udvalg til at behandle det.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg tilstaaer, at jeg havde ventet en Motivering, der var gaaet i en noget anden Retning end den, der fandt Sted af den ærede Forslagsstiller. Forslagsstilleren har stillet os en vanskelig Opgave ved at gaae ind paa Forhandlingen af dette Forslag; men han

gjorde det endnu vanskeligere ved at betragte sine Paragraver som gamle Paragraver; thi han omtalte en „ny“ Paragraph, og den gjorde de andre til gamle Paragraver; men det er overordentlig vanskeligt ved den blotte Oplesning af denne nye Paragraph at faae nogen ret Mening om den. Det, hvori det Ubehagelige for mig bestaaer ved at gaae ind paa Behandlingen af dette Lovforslag, er — jeg tilstaaer det — at jeg ikke nøiagtigt kender de Forhold, hvorom der her handles. Jeg har ikke saa nøie Kundskab til den akademiske Indretning ved de fire nævnte fremmede Universiteter; jeg veed ikke nøiagtigt, hvilke Forordninger der stilles for at kunne blive Student, tage akademiske Grader og absolvere Embedsexaminer; men det er aabenbart, at man nøie maa kende de Forordninger, som ere gjældende paa disse Steder for at kunne danne sig en Forestilling om, at Ordningen virkelig er saaledes der, at der kan være Reciprocitet. Jeg havde derfor ventet, at Forslagsstilleren havde raadet Bod paa dette Savn, der vistnok findes ikke alene hos mig, men hos et stort Antal af Thingets Medlemmer, ved at han udførligt havde udviklet for os: saaledes er det der og saaledes der, og deraf kan man see, at der er ingen Fare paasæde ved at gaae ind paa Forslaget; thi der er en ligesaa stor Sikkerhed, naar vi gjøre det, som naar vi holde os til det Bestaaende. Det er denne Mangel, som jeg først og fremmest meget maa beklage, og jeg er i saa Henseende bleven meget stuffet. Der er imidlertid et Par Punkter, jeg vil berøre. Man havde her engang „Magistre“; men ved et allerhøieste Rescript blev denne Titel forandret til „Doctor“; i Sverrig har man endnu Magistre; men det er to Benævnelser, som slet ikke passe sammen. Nu veed jeg nok, at den ærede Rigsdagsmand vil sige, at det gjør ikke Noget, at de svenske Magistre komme her og holde Forelæsninger; thi vil man ikke høre dem, kan man lade det være; — men det gaaer paa ingen Maade an at begrunde denne Rettighed paa den Maade, som den ærede Forslagsstiller gjør; man kan ligesaa godt sige: Giv Rettighed til at holde Forelæsninger til Alle, til Truentimmer som Mandfolk og til Børn med; vil Ingen høre dem, kan man jo